

„Naar De absolut vil vide det, saa forbavser det mig, at De har Lyst til at agere saa meget og være Fornøjelsesraad for alle Mennesker. Det klæder Dem efter min Mening slet ikke.“

Karsten From slog Blikket ned og tav en lille Tid.

„Naturligvis — De har som altid Ret, og jeg skal prøve paa at forbedre mig. Men De maa ikke skænde. Jeg har glædet mig saa ubeskriveligt til at se Dem. Hvad skal vi ulykkelige Mennesker desuden gøre? Dersom jeg kom ind i en Selskabssal og vilde prøve paa at være helt naturlig . . . jeg vilde føle det, som om jeg ingen Klæder havde paa Kroppen, og det er dog en usigelig flov Fornemmelse. Og forresten . . . hvad gør De selv, kære Frøken? Hvad gør alle vore Medskabninger? Sætter vi ikke allesammen af Blufærdighed en mere eller mindre gennemskuelig Maske for Ansietet? Der er ingen, der vil være bekendt at vise sig for Verden saadan, som Verherre har skabt os. Og kan man i Grunden fortænke os i det? Hvad siger den vise Salomo? Ingen Mand blotter sig undtagen for den Elskede. Livet er en stor Maskerade. De, allerkæreste Frøken, har formummet Dem som Vestalinde, hvad jeg med gunstig Tilladelse vil kalde for en fortræffelig Ide. Selv har jeg været mindre heldig med min Maskering — det indrømmer jeg beredvilligt. For min borgerlige Anseelses Skyld vilde det have været klogere, om jeg f. Eks. havde kostymeret mig som Alvorsmand med et bekymret Professorblik under Bulehatten. Men —.“

Han opdagede paany den utaalmodige lille Rynke mellem Jyttes Bryn og standsede øjeblikkelig. Her havde han igen siddet og ladet Munden løbe. Den forbandede Vane!

For nu at komme bort fra Emnet gav Jytte sig til at tale om Koncerten og spurgte ham, hvorfor han ikke havde overværet den. Han var gaaet glip af en stor Nydelse, sagde hun.

Han rystede paa Hovedet og svarede, at han ikke havde haft Mod til at indfinde sig.

„Hvad vil det sige?“

„Jeg vidste jo, at De var der.“

„Naa — og hvad saa?“

„Jeg var bange for at gøre Skandale.“